

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 296/2024-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], zastúpených JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátkou, Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 20C/64/2006-640 z 24. júna 2016 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/72/2020-834 z 22. decembra 2020 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/64/2022 z 27. februára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 29. mája 2024 domáhajú vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (v súčasnosti Mestského súdu Bratislava IV) č. k. 20C/64/2006-640 z 24. júna 2016, uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/72/2020-834 z 22. decembra 2020 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/64/2022 z 27. februára 2024. Sťažovatelia sa zároveň osobitne vo vzťahu k okresnému súdu dožadujú vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a vo vzťahu k najvyššiemu súdu sa dožadujú vyslovenia porušenia čl. 13 dohovoru. Sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil konajúcim súdom na ďalšie konanie. Žiadajú o priznanie finančného zadost'učinenia po 5 000 eur od krajského súdu a najvyššieho súdu a po 15 000 eur od mestského súdu a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd napadnutým rozsudkom z 24. júna 2016 zamietol návrh sťažovateľov na zaplatenie finančného zadostučinenia vo výške 250 000 Sk a náhrady škody v sume 766 330,23 Sk s prísl. nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora JUDr. Ladislava Jakubca. Vo výroku II rozhodol, že o trovách konania rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Rozsudok okresného súdu bol potvrdený uznesením krajského súdu sp. zn. 4Co/33/2017 z 22. februára 2017.

3. Okresný súd uznesením č. k. 20C/64/2006-793 zo 4. februára 2019 nepriznal žalovanému nárok na náhradu trov konania a žalobcom 1 a 2 (sťažovateľom) uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť intervenientovi na strane žalovaného náhradu trov konania na súde prvej inštancie v rozsahu 100 %. Sťažovatelia napadli toto uznesenie okresného súdu odvolaním, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením z 22. decembra 2020 tak, že uznesenie okresného súdu v napadnutej časti zmenil a rozhodol, že intervenient na strane žalovaného má nárok voči žalobcovi 1 (sťažovateľovi v 1. rade) na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v celom rozsahu a nárok voči žalobcovi 2 (sťažovateľovi v 2. rade) na náhradu trov konania v celom rozsahu; náhradu trov odvolacieho konania intervenientovi na strane žalovaného nepriznal.

4. Proti uzneseniu krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením z 27. februára 2024 odmietol. Najvyšší súd zároveň rozhodol, že intervenient má proti žalobcom 1 a 2 nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

II.

Argumentácia sťažovateľov

5. Podstata sťažnostnej argumentácie spočíva v tvrdenej nezákonnosti, svojvoľnosti a arbitrárnosti všetkých napadnutých rozhodnutí, následkom čoho malo dôjsť k porušeniu označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru. Sťažovatelia sú presvedčení, že postupom súdov im bola odňatá možnosť riadne konať pred súdom prostredníctvom zvolenej advokátky, ktorá nebola riadne predvolaná na pojednávanie 24. júna 2016 (na ktorom bol vyhlásený rozsudok, pozn.), teda nebol zákonný dôvod na priznanie trov konania a právneho zastupovania intervenienta. Sťažovatelia sú presvedčení, že splnomocnili advokátku za účinnosti podľa Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), teda bolo povinnosťou krajského súdu riadne rešpektovať ich zastúpenie zvolenou advokátkou v odvolacom konaní, riadne s ňou konať a doručiť jej elektronicky uznesenie krajského súdu, k čomu nedošlo.

6. Podľa názoru sťažovateľov konanie ako celok nadobudlo charakter zjavného odmietnutia spravodlivosti, vydané rozhodnutia sú zjavne nespravodlivé a rozporné s obsahom čl. 6 ods. 1 dohovoru. Rozsudok okresného súdu sťažovatelia nepovažujú za právoplatný a vykonateľný, v dôsledku čoho majú byť nezákonné aj všetky následne vydané rozhodnutia jednotlivých všeobecných súdov.

7. Sťažovatelia sú presvedčení, že krajský súd vydaním arbitrárneho a nepresvedčivo odôvodneného uznesenia zlegalizoval nezákonnosť postupu okresného súdu, čím sťažovateľom odňal možnosť konať pred súdom. Sťažovatelia sú taktiež presvedčení, že v konaní pred všeobecnými súdmi im nemali byť riadne doručené viaceré listiny (výzvy a vyjadrenia, ktorých rozpis bol v ústavnej sťažnosti detailne špecifikovaný, pozn.). Konanie ako celok považujú za nespravodlivé, keďže im bola odňatá možnosť konať pred súdom, následkom čoho došlo k ich

porušení práva na přístup k súdu, práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Sťažovatelia sú taktiež presvedčení, že došlo k porušeniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže konanie ako celok nepovažujú za právoplatne skončené.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov, ktoré sťažovatelia považujú za nezákonné, arbitrárne, svojvoľné a nedostatočne odôvodnené. Sťažovatelia sú presvedčení, že im v konaní pred všeobecnými súdmi bola odňatá možnosť konať pred súdom v dôsledku nedostatkov v procesnom postupe jednotlivých všeobecných súdov, ktoré majú spočívať v riadnom nedoručení špecifikovaných dokumentov jednotlivým sťažovateľom, ako aj ich zvolenej právnej zástupkyňi.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu z 24. júna 2016 a napadnutým uznesením krajského súdu z 22. decembra 2020:

9. V súvislosti s napadnutým rozsudkom okresného súdu z 24. júna 2016 a napadnutým uznesením krajského súdu z 22. decembra 2020 ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Jeho zmysel a účel je v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale rovnako je aj úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci výkonu im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu.

10. Napadnutý rozsudok okresného súdu z 24. júna 2016 bol predmetom súdneho prieskumu zo strany krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4Co/33/2017 (napadnutý rozsudok okresného súdu bol potvrdený uznesením krajského súdu z 22. februára 2017, pozn.). Napadnuté uznesenie krajského súdu bolo preskúmané v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 64/2022 iniciovanom na základe dovolania sťažovateľov. Keďže obe napadnuté rozhodnutia boli preskúmané inými súdmi v inštančnom konaní (riadnom, resp. mimoriadnom), ústavný súd konštatuje, že nemá právomoc na ich opakované preskúmanie. Preto odmietol dané časti ústavnej sťažnosti sťažovateľov podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 27. februára 2024:

11. Ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia v ústavnej sťažnosti prezentujú obsiahlu argumentáciu, tá je však zameraná výlučne na namietané nedostatky konania pred okresným a krajským súdom.

Z odôvodnenia ústavnej sťažnosti ústavný súd nedokázal vyvodit', v čom konkrétne má spočívať ústavne neudržateľný zásah najvyššieho súdu do označených práv sťažovateľov, ktorí nepredložili žiadnu relevantnú ústavnoprávnu polemiku s meritórnymi závermi najvyššieho súdu v napadnutom uznesení o odmietnutí dovolania sťažovateľov. Vzhľadom na chýbajúcu spojitosť medzi obsahom ústavnej sťažnosti a závermi najvyššieho súdu v napadnutom rozhodnutí ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti absentuje relevantná ústavnoprávna argumentácia, teda uvedenie konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo dôjsť k porušeniu označených práv a slobôd sťažovateľov práve napadnutým rozhodnutím. Ide pritom o osobitnú náležitosť ústavnej sťažnosti [§ 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde], na ktorej odstránenie ústavný súd nevyzýva. Toto zistenie dáva podklad na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom.

12. Ústavný súd, zohľadňujúc materiálny prístup k ochrane ústavnosti, rámcovo posúdil odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ktoré v bodoch 12 až 20 zrozumiteľne objasňuje, prečo dovolacie námietky neboli spôsobilé na dosiahnutie kasácie právoplatného uznesenia krajského súdu. Najvyšší súd reflektoval na dovolaciu námietku týkajúcu sa údajného nedoručenia predvolania advokátke na pojednávanie, ako aj tvrdené nedostatky pri zastupovaní sťažovateľov, keďže sťažovatelia v priebehu konania svoje zastupovanie opakovane modifikovali na základe viacerých splnomocnení. Najvyšší súd postačujúcim spôsobom ozrejmil nenaplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP. Ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k námietke porušenia čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 3 listiny a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením najvyššieho súdu by preto prichádzalo do úvahy odmietnutie ústavnej sťažnosti aj podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

13. Vo vzťahu k sťažovateľmi namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy ústavný súd konštatuje, že ide o základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky, ktoré nie sú samostatne uplatniteľné v konaní o ústavnej sťažnosti. Ich porušenie možno namietat' len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou). Keďže nebolo zistené porušenie sťažovateľmi označených základných práv, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto základných interpretačných, resp. aplikačných pravidiel, čo je podkladom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v uvedených častiach podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

14. Ústavný súd uvádza, že pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému

právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušovanie označeného práva ešte mohlo trvať. Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03).

15. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená v čase, keď bolo konanie ako celok právoplatne skončené, a teda v čase podania ústavnej sťažnosti všeobecné súdy už nemohli vykonávať žiadne úkony, a tak spôsobovať v namietanom konaní prietáh, resp. predlžovať stav právnej neistoty. Samotná skutočnosť, že sťažovatelia toto konanie za skončené nepovažujú, nie je spôsobilá uvedený právny stav kvalifikovaným spôsobom zvrátiť. Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol aj túto časť ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2024

Libor Duľa
predseda senátu